

[Guldberg.]

de nogle steder ikke gror på særlig god bund, og mange steder er der et meget stærkt behov både for udtynding og væsentlige forbedringer. Det er sandt nok. Men der er også et vældigt behov for en vis nænsomhed og et vist hensyn til de mennesker, der har indpasset sig i miljøet, og jeg tror ikke, man kan klare dette ved at sige, at nu udvider vi støtten, flyttemulighederne og alle disse ting. Der er masser af eksempler på, at det ikke alene er et økonomisk spørgsmål. Folk har simpelt hen vænnet sig til at bo i et sådant miljø; det kan være ældre, der har boet der mange år, men det kan ofte også være unge, som har vænnet sig til stedet og føler et vist lokalt tilhørsforhold. Hvorfor i alverden skulle man i større omfang end absolut nødvendigt fjerne noget sådant i en storby, der kan være anonym nok?

Jeg ved godt, at det kan være nødvendigt at lave totalsaneringer. Jeg ved godt, at vi måske ikke kan slippe for nogle storsaneringer rundt omkring. Men der er alligevel fra vores side en vis reaktion imod at gå videre med dette end absolut nødvendigt. Derfor er vi mere tiltalt af ministerens forslag, når det gælder muligheden for at ordne det mere detaljeret, mere lokalt hensynsfuldt, ved ejerlavsvordninger. På dette punkt vil vi være kritiske i udvalget, hvor vi gerne vil drøfte sagen nærmere.

Gudme: Det er jo ikke de store ændringer i saneringsloven, ministeren her foreslår, og de fleste af dem ser rimelige ud.

Det gælder således forslaget om, at der skal være mere offentlighed om planerne, således at de, der bliver berørt af saneringsplaner, så tidligt og så klart som muligt kan blive orienteret om, hvad der er ved at ske. Det er helt i orden.

Det gælder reglen om, at renter af saneringslån, som nu forfalder, mens saneringen står på, fremtidig først skal forfalde ved indfrielse af lånet. Det er et likviditetsspørgsmål for staten, men kan næppe være noget stort. Også det må være helt i orden.

Det gælder videre, at bestemmelserne om tilskud i den nuværende lovs § 64 for størstedelens vedkommende helt slettes, således at man alene kan klare sig med boligsikringsreglerne. Det må være fyldestgørende, og derfor er også det helt i orden.

Det gælder bestemmelsen om, at man kan iværksætte midlertidig udlejning straks fra vedtagelsen af en saneringsplan og ikke fra godkendelsen i boligministeriet, der vel ofte følger ikke så lidt senere. Det blev nævnt for os af saneringsselskaberne, da vi havde en orienteringsdag om saneringsforhold i november måned, om man kunne få denne mulighed for midlertidig udlejning fremrykket, og det er helt i orden, at ministeren så omgående har taget denne henstilling op og indføjet det som en lovbestemmelse.

Så vidt er alt godt. Men derefter kommer spørgsmålet om ejerlavssaneringerne, hvor også jeg finder det nødvendigt at udtrykke nogen tvivl, ligesom to af de tidligere ordførere har gjort. Det er måske nok rigtigt, som ministeren er inde på, at ejerlavssaneringer fremtidig kun vil blive saneringer af bevarende karakter, mens derimod de store og omgribende saneringer, hvor der først skal ske nedrivning og derefter genopførelse af huse, foretages af saneringsselskaberne. Hvis det er rigtigt, taler naturligvis for at gennemføre en ændring som den, der nu er tale om, at man sparer et tidsforløb. Man skal ikke vente for at undersøge muligheden for en ejerlavssanering, hvis man alligevel på forhånd nogenlunde ved, at den ikke er en realistisk mulighed.

Men det må vel på den anden side siges, at saneringsloven, hvor fremragende den nu er eller ikke er, til syvende og sidst er af forholdsvis ny dato, så man har ikke rigtig nået at prøve kræfter på sanering i den større stil. Det kunne jo godt være, at erfaringerne ville vise, at ejerlavssaneringer blev mere brugt, end tilfældet hidtil har været. Vi er i hvert fald lidt skeptiske med hensyn til, at man ved lovforslagets udformning er gået videre end til det, man har spurgt interesseorganisationen, nemlig Grundejernes